08/10/2019

Αφιέρωμα στον π. Γεώργιο Πυρουνάκη, από το «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

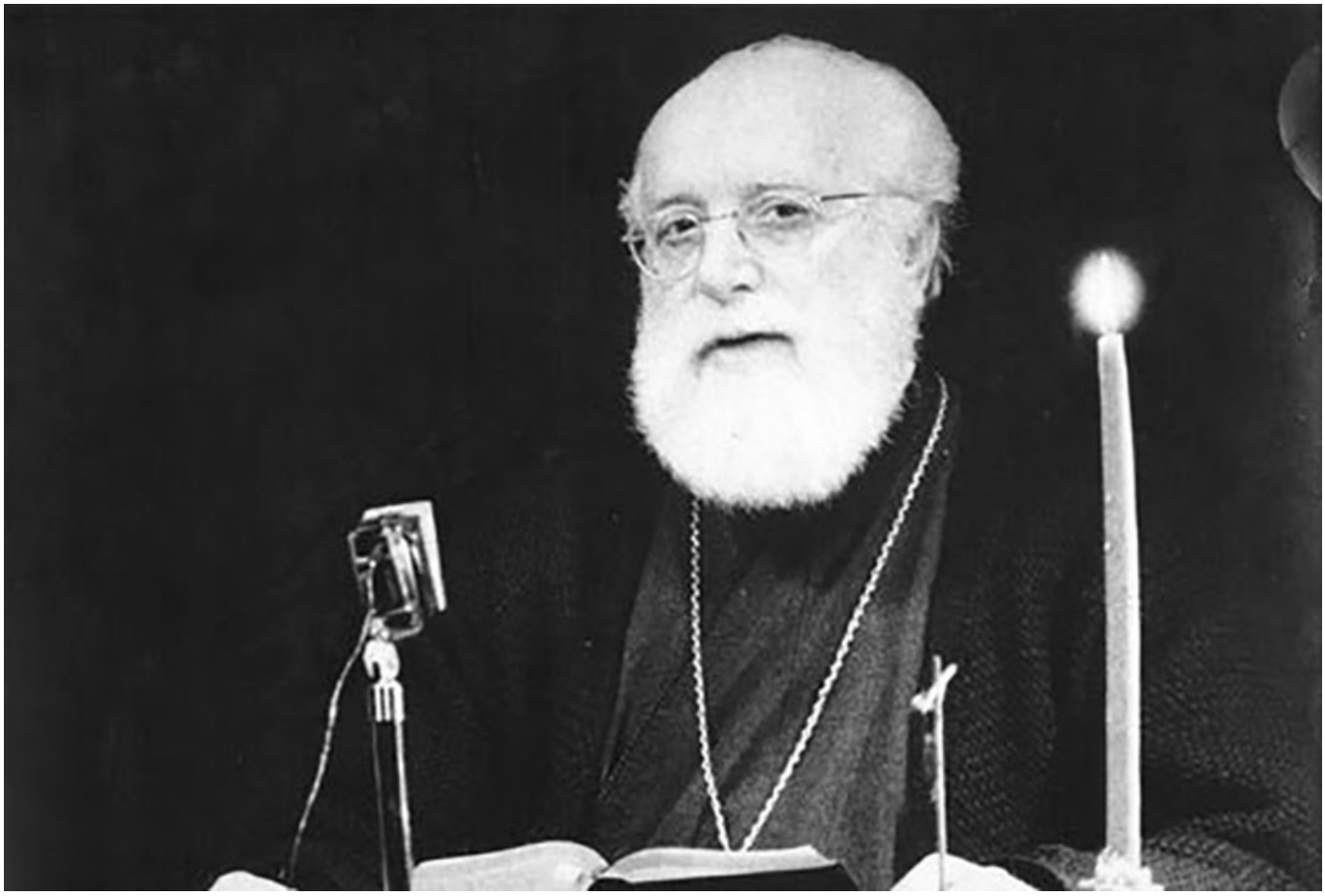

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Δεν ήταν μόνο ένας χαρισματικός ιερωμένος, αλλά ένας πολυδιάστατος άνθρωπος, επαναστάτης του καιρού, αξεδίψαστος της ελευθερίας, πνευματικός άνθρωπος, πατέρας των λογοτεχνών και των καλλιτεχνών, κοινωνικός εργάτης και συνοδοιπόρος των νέων στους αγώνες τους

Εκδήλωση, αφιερωμένη στον «παπά του Λαού και του Θεού» Πρωτοπρεσβύτερο Γεώργιο Πυρουνάκη, πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Κυριακή 6 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…».

Για τον μακαριστό ιερέα μίλησαν, ο κ. Αντώνης Σανουδάκης, Καθηγητής Ιστορίας στην Πατριαρχική Ανώτατη Ακαδημία Κρήτης – Συγγραφέας και ο υιός του π.

Γεωργίου, κ. Κλήμης Πυρουνάκης, Καθηγητής Θεολόγος – Συντονιστής του Συνδέσμου Φίλων του Πρωτοπρεσβύτερου Γεώργιου Πυρουνάκη.

Αντώνης Σανουδάκης

Μιλώντας για τον μακαριστό, ο κ. Αντώνης Σανουδάκης τόνισε ότι δεν ήταν μόνο ένας χαρισματικός ιερωμένος, αλλά ένας πολυδιάστατος άνθρωπος, επαναστάτης του καιρού, αξεδίψαστος της ελευθερίας, πνευματικός άνθρωπος, πατέρας των λογοτεχνών και των καλλιτεχνών, κοινωνικός εργάτης και συνοδοιπόρος των νέων στους αγώνες τους αλλά και κύριος εκπρόσωπος της θεολογίας της επανάστασης στη χώρα μας.

Ο πολύμορφος αγώνας της ζωής του είχε συνέχεια και συνέπεια, που στηρίχθηκε καταρχήν στις οικογενειακές του παραδόσεις, εκκλησιαστικές και αγωνιστικές για την ελευθερία του τόπου μας.
Ο προσωπικός καλός αγώνας του λαϊκού θεολόγου αρχικά, μέχρι και την περίοδο της γερμανικής κατοχής, εντάθηκε μέσα στις κατασκηνώσεις των παιδιών και νέων, στις φιλικές ομάδες και τα φιλικά σπίτια.

Με την επιβολή της δικτατορίας, ως Ιερέας, θα συνεχίσει το προδικτατορικό έργο του, με τα μηνύματα και τα κηρύγματα ελευθερίας, τους λόγους, τα κείμενα του, την έκδοση του περιοδικού «Προβλήματα», τις κατασκηνώσεις και την Φιλική Φωλιά της Ελευσίνας, κ.α.

«Το 1968 ο π. Γεώργιος απευθύνει κήρυγμα με θέμα «Καλή Ανάσταση», με τη διπλή σημασία και τον διπλό συμβολισμό, της θρησκευτικής και της πολιτικής ελευθερίας. Με επιστολές του προς τον τότε Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, του ζητούσε να αλλάξει στάση, βλέποντας το κακό που θα γινόταν με την υποδούλωση της Εκκλησίας στο κράτος. Με εκκλήσεις προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα, καταγγέλλει την εκκλησιαστική και πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και ζητάει την μεσολάβηση του Φαναρίου».

Ο παπά Πυρουνάκης ήταν ο παπάς του Θεού και του λαού. Όπως έλεγε, η βασιλεία του Θεού ξεκινάει από τη γη και ολοκληρώνεται στον ουρανό. Ήταν ο παπάς της γης και του ουρανού, της κοινωνικής δικαιοσύνης, της αγάπης και της ελευθερίας.

Αυτά που ξεκινούν από τη γη, είναι αγώνας για την εφαρμογή τους στη γη, για να ολοκληρωθούν εν ουρανοίς.

Πίστευε ότι ο άνθρωπος, έναντι του εαυτού του και των συνανθρώπων του, είναι απολύτως ελεύθερος. Ο άνθρωπος ως ελεύθερος, είναι τολμηρός, γιατί μοιάζει με τον τολμηρό Θεό.
«Είναι μια μεγάλη πνευματική φυσιογνωμία του καιρού του και του καιρού μας. Ως ιερωμένος, εκπαιδευτικός, διανοητής, αγωνιστής της ελευθερίας του ανθρώπου. Αγαπούσε τους ανθρώπους, αγαπούσε τους νέους και αγωνιζόταν για την

πανανθρώπινη ελευθερία. Εποίησε και δίδαξε πολλά. Έζησε εν θλίψεσι και εν πτωχεία ο ίδιος και η οικογένεια του, στενοχωρούμενος, διωκόμενος, με αγάπη και ανεξικακία».

Κλήμης Πυρουνάκης

Στη συνέχεια, ο υιός του παπά Γιώργη, κ. Κλήμης Πυρουνάκης, περιέγραψε πως βίωσε σαν παιδί και σαν μέλος αυτής της μεγάλης οικογένειας, τον παπά Γιώργη σαν πατέρα και σαν ιερωμένο.
Πάντα ήταν με την Εκκλησία και το χρέος της, τόνισε. Νοιαζόταν για τα παιδιά και τις ανάγκες τους στη ζωή, στην εργασία, στην μόρφωση, στην αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου τους.
Συσσίτια, νυχτερινά σχολεία, δωρεάν φροντιστήρια, φιλικές εστίες, σπίτια στοργής, κινηματογράφος, θέατρο, μαθήματα χριστιανικής αγωγής, λαϊκό πανεπιστήμιο, κατασκηνώσεις κ.α.\
Είχε μόνιμα «κοινωνικό πυρετό». Συνέχεια ανήσυχος. Κάθε μέρα γεμάτη με δράση, με σχολείο, με σχέδιο και προγραμματισμούς. Μια ζωή γεμάτη με γεγονότα, με περιεχόμενο, με χρέος για διευθέτηση προβλημάτων.

Για να σημειώσει στο τέλος:

«Ήρθαν οι μπόρες, ήρθαν οι κατήγοροι με χαλκευμένες κατηγορίες. Το χτύπημα

ήταν βαρύ. Κατάκοπος, καταβεβλημένος, απαρηγόρητος, έσβησε στις 16 Μαΐου 1988. Ασυμβίβαστος, αφήνοντας παρακαταθήκη μια Εκκλησία ζωντανή, ακηδεμόνευτη, ελεύθερη, με τον λαό του Θεού πρωτοπόρο στο καθετί με στόχο την θέωση του. Με συναγωνιστές τους ιερείς ιδρωμένους, ματωμένους, πληγωμένους από την καθημερινή μάχη. Να διώξουν το σκοτάδι που σκλαβώνει, φυλακίζει και ποδηγετεί».